

XXIII.

Emlékezés Dávid Ferencről.

(Születésének 400-ik évfordulója alkalmából.)

*Hol égverő szirtek trónolnak,
Felhő, madár magasba szálldos
S a hitről és a szabadságról
Születnek holtig tartó álmok:
Hajtsd meg ma, Erdély, ezer éves
Koszorúval fődött fejed
S Kolozsvár, szép Szamosvölgy lánya,
Fürösszed lelked harmatába
Ezt a nagy, fényes szellemet.*

*Itt született a kéklő tájon,
Hol Mátyás napja még világol
S itt vált ki lelke a tömegből,
Mint az aranypor folyamárból.
A csecsemőnek — zord az ég künn —
Félbemaradt a dajkadal,
S az ifjunak, könnyvel kezébe,
Eszmék tüze lett keresztsége
S honán végig zugó vihar.*

*Harc mindenütt . . . . Az ódon egyház
Kapuit az idő megrázza*

*S nagy alakok, Luther és Kálvin
Tűnnek föl, mint a bérci pálma ...
Lépésre lépés s mind előre,
— Óh az idő nem telt be még! —
Dávid Ferenc lánglelke hozza
A szivekbe, a templomokba
Az egyetlen Isten nevét.*

*Szive örök égő zsarátnok,
Mely meleget lövell magából,
Esze acélként megszikrázva,
Rejtett mélységre bevilágol...
Jön és a kerek köre állván,
Szava meggyőz, majd csupa dal.
A lelkesülés meg-megárad...
És lön egy új virágvasárnap,
Eszmei fényes diadal.*

*S amig jó Servét Istenéhez
Lángok között sóhajt az égre,
Az új vallásra rámosolyg itt
Fejedelmi trón bibora, fénye.
Határa átnyult a Tiszáig,
Mint óriási fényszallag
S alföldi sikon, Hargitában
Józan magyar nép hymnusában
Füldött a szabad gondolat.*

*Aztán mi lett?... A zsarnok végzett
Sorsodról, sorsunkról, vezérünk
Dávid Ferenc!.. Arany pallásttal
A válladon ma megidézünk.
Attól a szép diadaluttól*

*A történetet mondd tovább ...
S szólj: hordva lelki nagvság átkát,
Az a seb fáj, melyet barátság,
Vagy melyet pápák kardja vág?..*

*Szólj! Mégse, ne! .... Fölkent fejedre
Örök dicsőség tüze árad.
Világra szór jényt lámpatornya
A dévai bus Golgotának. . .
Az Oceán cseréget tüzdel
S hoz ködös Albion babért.
Pihenj! Oly szép az a **hiteszme**,
Hogy egy újabb világot veszve,
Meghalnál másodszor azért.*

*Négy százada, hogy a bölcsődből
Hóditó utadra kiszálltál,
Vittél keresztet, diadalmi jelvényt,
Utadba hult tővis, virágszál.
Most már pihenj! Többé a sorsnak
Nem sujthat ostora Reád,
Neved Kárpát viszhangjaképpen
Át Zug ezer viharon — vészen
S ragyog örök időkön át.*

Tarcsafalci Albert.